

които изисква отъ неговата добродѣтель, наградитѣ които обѣщава за храбростта му, най сетнѣ участието което семейството има въ щастieto и благоразумieto, т. е. въ изпълнението на нашата земна участь.

Спомѣнѣхъ за щастieto: що е щастие? въпросъ разискванъ отъ всичкитѣ философски училища, що казвамъ? отъ всичкитѣ хора, и който ще бжде вѣчно разискванъ, до тогава до когато има хора да страдатъ и да мислятъ, до когато послѣднитѣ тайни на животътъ не бждатъ открити. Безъ да вникваме въ тия дълбочини, като заемемъ отъ обикновенний разумъ нѣколко идеи достатъчни за прѣдмѣтътъ който ни занимава, може да се каже, мисля, че най малко успоримата чѣрта нѣ щастieto, чѣрта която всички признаватъ, е скокойствието: но има два вида спокойствие: едното, неподвижно и заглъхнѣло, не е друго освѣнъ немощта да живѣе и чувствува: то е спокойствието на камъкътъ и мършата; другото е едно хармонично растваряние на всичкитѣ сили на едно същество което живѣе, чувствува и разсѣждава. Не говорѣхъ за това прѣходно и смущавано вълнение което се нарича удоволствие и което може да испита и най злощастното същество, но за оная вжтрѣшна и дълбока радостъ която докарва на душата упражнението на една здрава дѣятелность и удовлетворението на една истинска нужда.

Единъ отъ най живитѣ и най чиститѣ источници на чловѣческото щастие сж чувствата; а мѣжду тия чувства има двѣ които се виждатъ да сж най свойственни на нашето естество, и които пълнятъ чловѣ-